

Hồi Thứ Nhất

DAO TRÌ NGỌC LỆNH

Dêm thu đã phủ trùm mặt đất, cung trăng đuổi bắt sao băng, chòm sao Bắc Đẩu từ từ di động trên bầu trời.

Dãy núi Thái Sơn vô cùng tĩnh lặng, không tiếng côn trùng, không tiếng dã thú, song lại có bóng người.

Chỉ thấy trên Phi Long Phong có bảy bóng người lướt đi lên nhẹ nhàng như chim én, ba người đi đầu tuổi đều trên lục tuần. Người giữa mày rậm, mắt bé, mũi lân miệng rộng và ria chữ bát, người bên trái mặt trắng, mày kiếm mắt sao, phong thái bất phàm, nhưng có điều mắt lão liếng đầy vẻ nham hiểm, người bên phải mặt vàng ệch, có vẻ như bệnh hoạn rất lâu năm.

Theo sau họ là bốn hán tử mặc võ phục, có lẽ đi quá gấp, lúc này trên mặt đều đã toát mồ hôi.

Lão nhân ria chữ bát vừa lên đến đỉnh núi, hậm hực quét mắt nhìn bốn hán tử theo sau nói:

– Cũng tại bốn tên vô dụng các ngươi làm cho vương bận, không thì đã đến Ngọc Long Cốc từ lâu rồi.

Bốn hán tử sợ sệt vâng dạ, thậm chí không dám thở mạnh.

Bỗng người mặt trắng chỉ tay xuống đáy cốc nói:

– Đại ca, nhị ca, hãy nhìn xem toà thạch bảo đồ sộ dưới kia, có thể nào chính là Cổ Bảo trong lời đồn chăng?

Lão nhân ria chữ bát nghe vậy liền phấn chấn tinh thần, cúi nhìn xuống đáy cốc, bất giác lùi sau một bước lảo đảo:

– Âm trầm quá.

Chỉ thấy đáy cốc toàn một màu vàng, hẹp và dài như một dây xích, theo hai bên chân núi vươn dài về hướng đông tây, hết như một con rồng khổng lồ đang nằm yên.

Gió mạnh bị núi cao cản trở, cuốn tung cát vàng trên mặt đất hết như sương mù, trông hết sức âm trầm.

Bởi cách quá xa và lại có cát vàng che phủ, chỉ thoáng thấy một toà thạch bảo cao to hùng vĩ, không sao trông rõ toàn diện.

Lão nhân ria chữ bát chú mắt xem một hồi lâu mới khẽ nói:

– Ờm, có lẽ không sai! Đi, chúng ta xuống dưới, nhớ không được

hấp tấp, theo kế hoạch hành động.

Dứt lời cất bước toan đi.

Bỗng, lão nhân mặt vàng buông tiếng thở dài nói:

– Đại ca, chúng ta nhất định phải giết sạch hay sao?

Lão nhân ria chữ bát thoáng ngẩn người, như không ngờ nhị đệ mình lại thốt ra những lời như vậy, đôi mắt ti hí quắc lên, trầm giọng:

– Hừ, nhị đệ chưa nghe câu “Trừ cỏ không diệt tận gốc, xuân đến lại mọc lên” hay sao?

Trong khi nói nhìn chốt vào mặt lão nhân mặt vàng.

Lão nhân mặt vàng vội quay đi nơi khác nói:

– Nhưng y đã trốn tránh chúng ta mười hai năm rồi, nên...

Lão nhân mặt trắng cười ha hả ngắt lời:

– Nhị ca nếu không đành lòng hạ thủ thì cứ để tiểu đệ với đại ca ra sức thay cũng được, ai bảo chúng ta là huynh đệ kết nghĩa làm gì?

Lão nhân mặt vàng sầm mặt:

– Tam đệ đã cho chúng ta là huynh đệ kết nghĩa thì đừng nói nhiều tốt hơn.

Lão nhân ria chữ bát quét mắt nhìn hai người, trầm giọng nói:

– Người nhà với nhau cãi vã làm gì? Nhị đệ nếu không có ý kiến gì khác thì chúng ta đi thôi.

Lão nhân mặt vàng buông tiếng thở dài tung mình phóng xuống đáy cốc, thân pháp nhanh kinh người, lão nhân ria chữ bát và lão nhân mặt trắng quay lại ngoắc tay ra hiệu với bốn hán tử võ phục, đoạn liền đuổi theo sau ngay.

Chỉ thấy bảy bóng người phóng đi trên núi đá ngổn ngang hệt như đi trên đất bằng, chẳng mấy chốc đã đến trước toà thạch bảo.

Ba lão nhân đến gần hai cánh cửa to khép chặt xem xét một hồi, bất giác đều nghe lạnh cả sống lưng, thì ra hai cánh cửa đen bụi đóng dày cả tắc, sơn tróc nhiều chỗ, trở nên đốm trắng đốm đen, trông hết sức thê lương u ám, đâu như nơi có người cư trú.

Lão nhân mặt vàng thoáng chau mày nói:

– Đại ca, có lẽ chúng ta tìm lầm chỗ, nơi đây làm gì có người cư trú?

Lão nhân mặt trắng cười khẩy tiếp lời:

– Nhị ca không muốn vào, nhưng tiểu đệ quyết vào! Chúng ta đã

đến đây rồi, cứ vào xem thử thì có hề gì, cũng đâu mất bao nhiêu thời gian.

Lão nhân ria chữ bát gật đầu:

– Tam đệ nói rất phải, đi.

Dứt lời liền nhún chân tung mình lên bức tường đá cao hơn năm trượng, thân pháp nhanh nhẹn khôn tả.

Hai người kia cũng liền theo sau phóng lên, chỉ có bốn hán tử võ phục là không sao lên được.

Lão nhân mặt trắng quét mắt nhìn khắp sân vườn, đoạn lấy một sợi dây cho bốn hán tử võ phục, rồi thì phi thân xuống sân vườn ngay, chẳng chút e ngại kiêng dè, thật ngông cuồng ngạo mạn.

Lão nhân ria chữ bát quét mắt nhìn, thấy sân vườn trống không, chẳng hề có cây cối hoa cỏ, tuy rộng thênh thang, nhưng hết sức hoang tàn u ám.

Đối diện họ là một ngôi nhà đá đồ sộ, cửa sổ khép kín, không chút dấu hiệu có người cư trú.

Lão nhân ria chữ bát thấy vậy thâm nhủ:

– Xem ra quả đúng là đã tìm lầm chỗ rồi.

Đoạn bèn kéo lão nhân mặt vàng một cái, cũng phi thân xuống vườn.

Hai người chân vừa chạm đất, bỗng nghe một tiếng lạnh lùng quát:

– Ba vị đêm hôm tự ý xâm nhập Ngọa Long cổ堡 với dụng ý gì?

Tiếng nói tuy khế, nhưng làm người ta rúng động tinh thần.

Ba người đều giật mình quay về phía phát ra tiếng nói, lập tức kinh hãi lùi sau một bước, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ đang đứng cách họ chừng năm trượng, với võ công như họ mà không hề phát giác ra đối phương đã đến từ hướng nào.

Lão nhân mặt trắng vội vòng tay thi lễ nói:

– Dám hỏi lão trượng, đây phải chăng là Ngọa Long cốc?

Tiếng nói rất vang dội, hiển nhiên là cố ý bộc lộ nội công.

Lão nhân tóc bạc nghe vậy, đôi mắt cụp xuống bỗng nhướng lên, hai luồng sáng sắc lạnh chiếu thẳng vào mặt lão nhân mặt trắng, tức giận nói:

– Chớ có la âm ỉ, nếu có làm cho tiểu chủ nhân thức giấc, lão phu bỏ chết người ngay.

Ba người nghe vậy đều thắc mắc không biết lão này là ai? Tiểu chủ

nhân mà lão nói đó phải chăng chính là Nhạc Nhạn Linh? Không thể nào vậy được, ngay như Nhạc Thanh Bình võ công e cũng không cao bằng lão này, lẽ nào lão lại là nô bộc của con trai y.

Nghĩ vậy, ba người đều cảm thấy yên tâm.

Lão nhân mặt trắng vòng tay cười nói:

– Xin lão trượng tha thứ cho tội không biết của tại hạ, chúng tại hạ đến đây là để hỏi thăm lão trượng một người, chẳng hay lão trượng có thể cho biết chăng?

Lão nhân tóc bạc ngoảnh ra sau, lướt mắt nhìn vào nhà, đoạn khẽ cười khẩy nói:

– Trường Giang Tam Kiệt, các ngươi là kẻ biết điều, hãy mau rút khỏi đây ngay, kéo muộn các ngươi sẽ hối hận không kịp.

Lúc này bốn hán tử võ phục cũng đã vượt qua tường phóng xuống vội chạy đến.

Lão nhân ria chữ bát quét mắt nhìn ra sau, lấy lại can đảm lạnh lùng nói:

– Đã biết bọn này là Trường Giang Tam Kiệt thì hẳn cũng phải biết luật lệ hành sự của bọn này rồi, tôn giá chỉ bằng một câu nói có thể dọa lui bọn này được ư?

Lão nhân tóc bạc lại đưa mắt nhìn vào ngôi nhà đá, mái tóc bạc không gió bỗng dưng lay động, hít sâu vào một hơi chân khí, đè nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

– Nói đi, cần tìm ai?

Trường Giang Tam Kiệt đồng thanh nói:

– Nhạc Nhạn Linh.

Lão nhân tóc bạc bỗng ánh mắt sát cơ, giọng sắc lạnh nói:

– Các ngươi biết lão phu là ai không?

Lão nhân ria chữ bát bất giác lại quét mắt nhìn sáu người phía sau, cao giọng nói:

– Xin thứ cho Sử mỗ kém mắt, không biết tôn giá là ai.

– Nhưng lão phu thì lại biết các ngươi là ba tên ác tặc mại hữu cầu vinh.

Lão nhân mặt vàng đỏ mặt, vội đánh trống lảng:

– Xin hỏi lão trượng quý danh đại tính?

Lão nhân tóc bạc lại lướt mắt nhìn vào nhà, lạnh lùng nói:

– Lão phu là Nam tà Hoàng Hoá Vũ.

– Nam Tà ư?

Trường Giang Tam Kiệt kinh hãi lùi sau ba bước dài, trái tim cơ hồ vọt khỏi lồng ngực.

Nam Tà và Bắc Quái xưa nay không hề rời xa nhau, là hai quái vật rất khó đối phó trên giang hồ, chẳng những võ công cao thâm khôn lường, càng đáng sợ hơn nữa là hai người bất phân chính tà, chỉ hành động theo ý thích, cho nên cả hai giới hắc bạch đều khiếp sợ lánh xa họ.

Trường Giang Tam Kiệt nằm mơ cũng chẳng ngờ lại gặp Nam Tà tại đây, họ chẳng kinh sợ sao được.

– Hôm nay kẻ như ba mạng chó các người chưa đến số chết, đã gặp lúc tiểu chủ nhân đang nghỉ ngơi, chưa chịu chút mau, còn chờ gì nữa?

Nam Tà có ý buông tha cho họ, nào ngờ họ chấp mê bất ngộ, lại ngỡ là Nam Tà hù dọa.

Ngay khi Nam Tà vừa dứt lời bỗng nghe một giọng nói lạnh buốt xương vang lên:

– Ba vị không cần đi khỏi đây nữa.

Tiếng nói vào tai Trường Giang Tam Kiệt bất giác rùng mình, ngẩng đầu lên ngược nhìn, thấy đều sững sờ. Thì ra chẳng rõ từ bao giờ, sau lưng Nam Tà đã xuất hiện một thiếu niên áo đen mày kiếm mắt sao, mũi dao môi hồng, anh tuấn tuyệt luân.

Ba người đứng đối mặt mà không hề phát hiện ra thiếu niên áo đen đã có mặt từ lúc nào.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ nghe tiếng liền biến sắc mặt, quay người đứng cung kính nói:

– Lão nô bất tài, đã làm người kinh động đến tiểu chủ.

Thiếu niên áo đen chơ chớp đôi mi dài, lắc đầu nói:

– Ta không hề ngủ, khi họ vừa đến là ta đã hay biết rồi.

Đoạn chậm bước đi về phía Trường Giang Tam Kiệt, lạnh lùng nói:

– Ba vị bá phụ đến đây vì Nhạc Nhạc Linh này phải không?

Trường Giang Tam Kiệt lạng người, họ có cảm giác như thiếu niên này đã hoàn toàn chủ tử họ, đó là một dự cảm về tâm lý, không giải thích được.

Lão nhân mặt trắng đôi mắt xảo quyệt đảo một vòng, bỗng cười nói:

– Trong những năm qua thật cực khổ cho hiền điệt, bọn lão phu chẳng lúc nào yên tâm, khó khăn lắm mới...

Thiếu niên áo đen mắt bỗng rực sát cơ, sắc lạnh nói:

– Vừa rồi đó là câu xung hô cuối cùng, các người đã bán đứng gia phụ cầu vinh, hãm hại gia mẫu để trừ hậu hoạn, nay lại tìm đến Ngọạ Long Bảo này định giết luôn Nhạc mỗ, nếu Nhạc Nhận Linh này mà không bằm vằm các người ra làm muôn mảnh thì thật trời đất bất dung.

Dứt lời đã lướt đến trước mặt Trường Giang Tam Kiệt cách chừng năm thước, nhưng Nam Tà đã lách người cản lại, khom mình cung kính nói:

– Bọn nhãi nhép này đâu cần tiểu chủ động thủ, hãy giao cho lão nô thu dọn họ được rồi.

Nhạc Nhận Linh mặt đầy vẻ căm thù, lắc đầu kiên quyết nói:

– Phụ thù tử báo đó là lẽ đương nhiên, Nhạc mỗ phải cho chủ nhân của họ biết, chết dưới tay Nhạc Nhận Linh này là như thế nào.

Trường Giang Tam Kiệt rợn người, lòng bỗng dựng nảy sinh một dự cảm chẳng lành, mặc dù họ tự thị võ công cao cường mới dám đến đây, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, họ tựa hồ đã quên mất mình có võ công, hết như kẻ tội phạm chờ xét xử.

Có lẽ, họ đã khiếp đảm trước vẻ lạnh lùng khôn tả của Nhạc Nhận Linh, và cũng có lẽ do lương tâm hổ thẹn, đã làm tiêu tan lòng cuồng ngạo của họ, nói chung lúc này ngay cả việc trả lời họ cũng chẳng đủ cam đảm.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ cung kính thi lễ, đoạn lui sang bên.

Nhạc Nhận Linh giọng sắc lạnh nói:

– Các người hãy tự moi tìm ra đi, để xem trái tim các người có phải màu đen hay không?

Giọng nói tuy rất bình thản nhưng so với một mệnh lệnh tử vong còn có uy lực hơn.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ thủ đoạn giết người cũng rất tàn bạo, song nghe vậy cũng không khỏi rúng động cõi lòng, thậm nhủ:

– Thiếu chủ xưa nay rất hiền lành, sao hôm nay lại trở nên tàn bạo thế nhỉ?

Trường Giang Tam Kiệt cùng bốn hán tử võ phục thấy đều kinh hãi lùi sau hai bước, mười bốn ánh mắt ngập vẻ khiếp sợ nhìn vào mặt

Nhạc Nhạn Linh, mỗi người đều nghĩ mình là một tội phạm bị tuyên án tử hình.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Nhạc Nhạn Linh mỗi lúc một thêm đanh lạnh, bỗng lại cười sắc lạnh:

– Hay là các ngươi muốn Nhạc mỗ đích thân động thủ.

Đoạn từng bước tiến đến gần Trường Giang Tam Kiệt.

Trường Giang Tam Kiệt không tự chủ được từng bước thoái lui, theo những bước chân nặng trĩu ấy, vẻ mặt bảy người biến đổi liên hồi, cảm thấy tính mạng quý báu của mình đang dần đến bờ vực tử vong.

Thế nhưng bản năng sinh tồn lại khiến họ không chịu khuất phục.

Đột nhiên phía sau lưng Trường Giang Tam Kiệt vang lên một tiếng quát to:

– Tiểu tử ngươi chớ hiếp người quá đáng.

Vừa dứt lời, một bóng người đã từ trên không lao xuống, đồng thời một luồng chưởng phong mạnh như vũ bão ập xuống đỉnh đầu Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh không ngẩng đầu lên mà cũng chẳng dừng bước, ánh mắt lạnh đến mức xuyên vào phế phủ vẫn nhìn chốt vào mặt Trường Giang Tam Kiệt, chớ không màng đến sự tấn công của hán tử ấy.

Trong chớp mắt, song chưởng của hán tử võ phục đã đến sát đỉnh đầu Nhạc Nhạn Linh. Thốt nhiên, một tiếng rú thảm thiết vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trời.

Một bóng đen to lớn bay vút qua đầu của Trường Giang Tam Kiệt, “bịch” một tiếng rơi xuống sau lưng ba người cách ngoài bảy trượng, nằm im bất động.

Trường Giang Tam Kiệt khiếp hãi đứng yên, họ ngoại trừ trông thấy Nhạc Nhạn Linh cất tay phải lên, không còn động tác cả nào khác, vậy mà bảy người giờ đây chỉ còn lại sáu người, bầu không khí càng thêm ghê rợn.

Sinh cơ duy nhất giờ đây đã tiêu tan theo gã hán tử ấy, lúc này họ không còn một chút dũng khí nào nữa.

Lão đại và lão tam trong Trường Giang Tam Kiệt mắt cùng lướt qua vẻ khiếp sợ và van cầu, đôi môi trắng bệch mấp máy liên hồi, nhưng không thốt ra được một lời.

Bỗng, lão nhị buông tiếng thở dài:

– Ôi, một bước sẩy chân thành thiên cổ hận. Đại ca, tam đệ rốt cuộc chúng ta đã được gì nào?

Đột nhiên vung tay “soạt” một tiếng đã xé toạc áo trước ngực, cắn mạnh răng năm ngón tay co lại như móc câu chộp vào ngực, chỉ nghe “phụp” một tiếng, máu phọt tứ phía, tim gan bê bết máu đã nằm trong tay y.

Mặt y vốn đã vàng ệch, giờ đây đã trở nên xám xanh ghê rợn, ánh mắt đờ đẫn đầy vẻ áy náy nhìn Nhạc Nhạn Linh, đôi môi nhợt nhạt mấp máy vài cái, sau cùng “bình” một cái ngã ập xuống đất, song đôi môi hé nở một nụ cười an ủi, có lẽ y cảm thấy mình đã trả xong món nợ không sao tính toán được.

Không một tiếng rên rỉ, không một tiếng thét gào, một bậc kiêu hùng thế là đã từ giã cõi đời, trong tay vẫn còn nắm chặt tim gan bê bết máu tươi.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ mặt lướt qua một chút khiếp đảm, có lẽ lần đầu tiên trong đời y mới chứng kiến cảnh tượng tàn bạo đến vậy.

Lão đại và lão tam trong Trường Giang Tam Kiệt cùng ba hán tử sau lưng mặt đều ướm dấm mồ hôi, sự khiếp sợ và phẫn nộ đã thiêu đốt đôi mắt lão đại và lão tam trong Trường Giang Tam Kiệt.

Nhạc Nhạn Linh mặt chẳng lộ vẻ gì, hệt như không hề trông thấy thảm cảnh trước mắt, lạnh lùng quét mắt nhìn hai người nói:

– Đến lượt hai vị rồi.

Năm tiếng ngẩn ngui ấy hệt như sấm nổ bên tai, lão đại không còn dần được nữa, bỗng ngửa mặt cười vang một hồi, đoạn nói:

– Tiểu tử Nhạc Nhạn Linh, chỉ bằng một câu nói của người ư? Ha ha... người xem bọn ta là hạng người gì? Ha ha....

Tiếng cười ghê rợn hệt như tiếng gầm thét của loài dã thú bị giam cầm.

Nhạc Nhạn Linh mắt lại ánh sát cơ, bỗng giơ hai tay lên lạnh lùng nói:

– Bằng vào đôi tay của thiếu gia đây.

Lão tam là người thâm hiểm, lòng tuy đầy khiếp sợ, song ngoài mặt vẫn điềm tĩnh, nghe vậy liền ngược mắt nhìn vào đôi tay Nhạc Nhạn Linh.

– Huyết chưởng!...

Theo sau tiếng kêu kinh hoàng ấy, y loạng choạng lùi sau sáu bảy

bước, mắt trôn trối nhìn vào đôi tay Nhạc Nhạn Linh, gương mặt trắng bệch đầy vẻ khiếp sợ, tuyệt vọng, van cầu...

Lão đại nghe vậy giật mình bưng tỉnh

– Sao? Huyết chưởng?

“Phịch” một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ vừa nghe hai tiếng Huyết chưởng lập tức lạng người, ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm:

– Trời hỡi? Sao ngay cả y cũng không buông tha thế này?

Đoạn hai giọt nước mắt lăn dài trên má.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nhìn hai người, trầm giọng nói:

– Các ngươi còn chờ gì nữa?

Lão tam run giọng:

– Chủ hung không phải bọn này, người....

– Là ai?

– Lão phu...lão phu...không biết.

Nhạc Nhạn Linh ngửa mặt cười dài đầy phần khích:

– Nhạc mỗ biết các ngươi cũng không biết, vậy các ngươi bán đứng gia phụ để cầu vinh, các ngươi rốt cuộc đã được gì?

Nam Tà quan tâm khẽ nói:

– Tiểu chủ chớ quá khích động.

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy liền ngưng cười, mắt rục sát cơ, giọng sắc lạnh:

– Ta phải cho các ngươi nếm thử mùi vị Huyết chưởng.

Dứt lời song chưởng đột nhiên vung lên.

Lão đại và lão tam kinh hãi bất giác lùi sau ba bước, “soạt” một tiếng xé toạc áo ngực, song mắt vẫn ngập vẻ van xin nhìn Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh mặt vẫn đanh lạnh, hai tay chậm chậm đưa lên trước ngực, môi hé nở một nụ cười tàn bạo nói:

– Đã biết có ngày hôm nay thì khi xưa đừng gây ra. Hừ...

Dứt lời, song chưởng từ từ đưa ra.

Hai người biết hôm nay không còn hy vọng sống được nữa, bèn đành bắm bụng, cùng vung tay chộp vào ngực. Hai tiếng rú thảm khốc xé tan màn đêm tĩnh mịch, hồi âm vang vọng hồi lâu không dứt, nghe thật rùng rợn.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng quét mắt nhìn thi thể Trường Giang Tam Kiệt trên mặt đất, đột nhiên ngẩng lên nhìn ba gã hán tử đang hồn phi phách tán nói:

– Các người mang thi thể của họ cút đi khỏi đây mau, không được mai táng ở Thái Sơn hoặc bất kỳ chỗ nào khác, phải mang về tổng đà ở Trường Giang, nếu dám trái lời, hừ..

Ba gã hán tử sợ đến run lấy bẫy, họ nằm mơ cũng không thể ngờ mình còn được sống, mừng như vừa được hoàng ân đại xá bất chấp thi thể đầy máu bẩn, mỗi người bồng lấy một người theo lối cũ vượt tường bỏ đi, còn thi thể một gã hán tử khác, dĩ nhiên có người lo liệu.

Nhạc Nhạn Linh chậm chậm ngẩng lên nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, lẩm bẩm:

– Mười hai năm rồi ! Mười hai năm thật dài đằng đẵng.

Tiếng nói đầy bi thiết thê lương, chỉ mấy lời ngắn ngủi ấy, như đã thổ lộ hết nỗi đau xót vô vàn trong lòng chàng.

Nam Tà Hoàng Hoá Vũ lê từng bước đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh thấp giọng nói:

– Tiểu chủ đã luyện Huyết chưởng rồi ư?

Nhạc Nhạn Linh nhẹ gật đầu:

– Nhạc mỗ không còn chờ đợi được nữa.

Nam Tà thở dài nặng trĩu:

– Cũng tại chúng lão nô chảnh mắng việc canh phòng, để khiến đơn được đã sắp thành bị người trộm mất, nhưng tiểu chủ tốt hơn nên gắng chờ, lão quái kia sắp về đến rồi, tiểu chủ...

– Đối phương đã quyết lấy mạng Nhạc mỗ, dù canh phòng cẩn mật đến mấy cũng khó thoát khỏi tay họ, cho nên...ôi.

– Tiểu chủ, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tiểu chủ không nên sờn lòng, chúng ta vẫn có thể...

Nhạc Nhạn Linh cười nhạt nhẽo:

– Không cần thử nữa, thời gian hai năm cũng đủ cho Nhạc mỗ rồi.

Nam Tà vội nói:

– Vậy thì nhà họ Nhạc từ nay...

Nhạc Nhạn Linh mắt chớp nhanh ngắt lời:

– Đại thù được báo là Nhạc Nhạn Linh đã tròn tâm nguyện, ngoài ra không còn gì đáng nói nữa...Ngày mai Nhạc mỗ phải rời khỏi đây.

Nam Tà sửng sốt vội nói:

- Lão nô đi nữa.
- Lão hãy chờ Bắc Quái về đến hãy cùng đi tìm Nhạc mỗ được rồi!
- Tiểu chủ, lão nô không yên tâm, định....

Nhạc Nhạn Linh thở dài:

- Nhạc mỗ lòng đã quyết, lão đừng nói nữa.

Đoạn cất bước đi vào ngôi nhà đá, hai giọt lệ long lanh đã dâng trào nơi khoé mắt. Chàng chẳng phải không thương tiếc sinh mạng mình, mà là một sức mạnh khác đã buộc chàng phải từ bỏ tất cả, xem thường tất cả. Thù sâu như biển, hận cao như núi đã chiếm hết cõi lòng chàng.

Nam Tà xót xa nhìn theo bóng sau lưng Nhạc Nhạn Linh, trong khoảnh khắc này, lão như càng hiểu rõ hơn về chàng thiếu niên trầm lặng đã kề cận mình suốt mười hai năm qua này.